

Witte nog

FOTO'S 'DORP' VAN MARY VERHAGEN- VAN DRAANEN DEEL 2

zondag 10 april 2022 aflevering 51.

Er is goede belangstelling. Jan en Mary zijn ook weer aanwezig.

foto van de bijeenkomst in De Schammert.
Midden voor Mary en Jan Verhagen.

De entree van Leende als je van Sterksel afkomt.
Zo was het rond de jaren 80.

Rechts de boerderij van Theo de Werdt, links het huis
van Jan de Werdt. Verder naar links verscholen in het
groen, een boerderijtje van Smulders en de boerderij
van Driek en Bet van Meijl.

Het roodbonte vee in de wei
bij Driek van Meijl

Strijperstraat 23. De boerderij van Jan
Hurkmans. In die tijd hadden we houten lan-
taarnpalen, die tevens dienst deden als
elektriciteitspalen. Of was het omgekeerd? De
elektriciteitsvoorziening was opgehangen aan
houten palen. Daaraan was ook een straatlamp
bevestigd. Een gedeelte van de muur is wit
gepleisterd.

Witte nog

Bij de boerderij van Willeke van Meijl. Gouden feest. De taxi van Wim van Hooff. Uiterst rechts, fotograaf Cor Sweegers.

De versierde boerderij van Frans van Gastel.

Het kippenhok van Peer en Nel van Alphen.

De Dorpsstraat.

Links woonde eerst Janus van der Zanden, dan Frans Thijs, vroeger sigarenfabriek, dan van den Biggelaar, Frans van Lieshout, de kapper, wiens moeder ook een winkeltje had. Recht woonde Theo van Laarhoven, inb de volksmond Kukerol genaamd.

Het verhaal van Kukerol staat na de laatste foto. Dat is op pagina 12.

Boernstal.

Let op de balken en de juttan zakken.

Witte nog

Start van burgemeester Netten in Leende 1981.
Veel gemeenteraadsleden.
Frans van Dijk, Wim Wasser,
Frits van Mierlo met vrouw,
Fried Verhoeven, Jan de Zwart
en Coleta.
En verder Wim en Nettie
Cuijpers.

Aanleg van het Molenberg viaduct (1966).
Boven, het witte huis is van Cor van Lieshout. (later was er een
dumphandel)
De persoon op de foto is Jan Verhagen.

Witte nog

De Vier Linden.
Dit is een rijksmonument met een
historie die teruggaat tot 1684.

Valkenswaardseweg 3D.
Vroeger heette de Valkenswaardseweg
Molenstraat. Je had zicht op de molen.
Deze boerderij van Rutten was tevens café.
Café Molenzicht.

Witte nog

Lind Mert.
Op de voorgrond links Nellie Noten-Janssen.
Rechts personen in speciale kledij voor de torenfeesten in 1974.
Onder: een os aan het spit.

Bloemist Piet Schippers. Let ook op de verkiezingsposter van de KVP, katholieke volkspartij.

Witte nog

Het meisje links is Francien
Noten..

Het huis van
Driek van
Zon.
Driek was
manden-
vlechter.
Hij had veel
kinderen
waaronder 3
tweelingen.

Broekerstraat.
De boerderij
van Frans van
Gastel.
Dakdekken met
stro.

De boerderij
van Sjef van
Mierlo, de
vader van
aannemer Piet
van Mierlo.
Strijperstraat 1.

Het tolhuis.
Zevenhuizen 1
Hier woonde Sjef de Win
met 7 dochters, later
woonde er Wim Rutten.

De boerderij van Peer en Nella van Alphen.
Detail: de kousen van Nella werden
opgehouden met weckringen.
Zij verhuurden hun voorkamer.

De boerderij op Boschhoven van Giel en
Bart van Dijk.

Witte nog

De woning van voorheen Lientje en Adam Simkens. Hier was ooit het politiebureau en vroeger het doktershuis. Hier woonde o.a. dokter De la Geneste.

Vanaf de 70er jaren woonden er Jan en Ria van Hoof en daarna werd het de plek van Korein Kinderplein.

50 jarig huwelijk van Sjef van der Zanden. De bruidjes zijn meisjes uit de naaste familie.

De 'nieuwe'huizen in de Lindelaan. 1970. Jan Louwers, . van Weert, . Asten

Deze bijenkorven stonden tegenover het huis van Peer Verduijn. Jac van der Palen vond er een munt van koning Willem III. Er lag altijd tabak om de bijen te beroken. Kwajongens gebruikten stiekem de tabak om te roken.

Het huis van Peer Verduijn. Een tweede voordeur. Slechts één raam. Vroeger was het (Frans van Mierlo) Smidse
Nu is het huis van Mrtin en Tonny de Wit.

Witte nog

Het patronaat was ooit tijdelijk gemeentehuis. Achter het patronaat waren gebouwtjes voor de jeugdbeweging. In 1974 zijn deze foto's vertoond in een bovenzaaltje van het patronaat. Er was een toneel met onderin een souffleurruimte. Frans Rutten was de laatste prins Carnaval in 't Patronaat. Strijper-

Mevrouw v.d. Lokkant, Sinterklaas (Gradus Hanssen), pastoor Woestenburg, burgemeester van de Lokkant en wethouder Wout Schoone.

zeug met biggen.

Witte nog

Het begin van firma Verhoeven,
aan de Lindelaan.

Tinus Verhoeven, Jo Versteijnen,
Dré van Overdijk.
De Peugeot van Weekers.

Links de kantoorafdeling.
In het rechtergedeelte kwam later hobbyclub 't
Prutske en het Repaircafé van Graaggedaan.

Witte nog

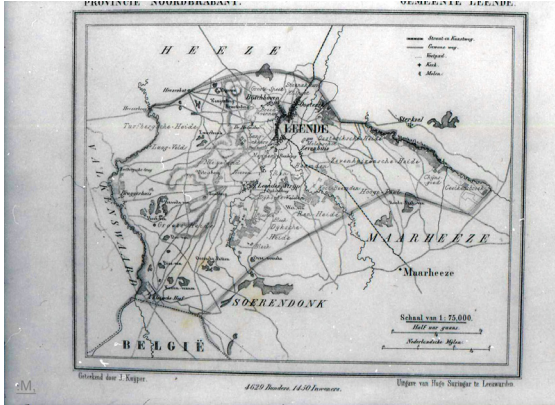
Links Tinus Verhoeven van Verhoeven Grond Verzet.
Hierboven medewerkers zoals Jo Versteijnen en Dré van
Overdijk.

Nelly van Ansem in de Strijperstraat bij
het Hazelnotenbier. Strijperstraat 69.

Witte nog

Kaart van Leende in 1868. De kaart is getekend door J. Kuijper.

Let op de aanduiding van afstand in looptijd i.p.v. kilometers.

Veel namen van toen zien we terug in de huidige straten en wijken.

Links de bedstee in het huis van Peer Verduijn. Rechts een bedstee achter het gordijn.

Let op de afmetingen van de bedstee, niet veel groter dan een deur.

Mensen sliepen zittend in zo'n smalle bedstee.

Boerderij Dorpsstraat 112. Deze staat rechts van de huidige cafetaria Het Klumpke.

Hier woonde Koos van der Kruijs, de kok voor bruiloften en partijen. Zowel bij bruiloften thuis, in de schoongmaakte stal, of in een café, kwam Koos met een team voor een heerlijke warme maaltijd zorgen.

Witte nog

Giel Ras, in de volmond Gieleke, had een schoenwinkel en een eigen 'schoenmakerij'.

De winkel van Verhoeven. Vader was smid, moeder had een winkel in huishoudelijke artikelen. Zoon Wim startte er een schildersbedrijf. Rechts in dit gebouw ontstond Verhoeven Verwarming. Rechts is het bordje Friture H. v. Meijl zichtbaar.

Bij een boerderij in het Zwanegat wordt het gedekt met stro.

Een gouden feest bij Verhees. Veel bruidjes met name ook uit de buurt.

De My Fair Lady zou van Wim van Engelen, van Garage van Engelen aan de Valkenswaardseweg zijn. We zien o.a. Jan van Dijk, de koperslager, die in de Klein Kerk, de buurt van het gouden bruispaar, woonde.

Witte nog

De Julianastraat.
Kinderen met
Mauel Verhagen.

Het hijsen van de vlag door burge-
meester Rob Waelput.

De Dorpsstraat, nu met moderne
lantaarnpaal. Let op de sigarettenau-
tomaat bij Frans de kapper, Frans van
Lieshout.

Zicht op de toren vanaf het terrein
waar later de Kerkkackers zijn geko-
men.

Witte nog

Het oude postkantoor

Hier is nu het Postkantoorstraatje.

Voor het hek staat Jan Rutten, de beheerder van het postkantoor.

De oude rode brievenbus die in de voortuin van het postkantoor stond, verhuisde na de sloop van het postkantoor naar de voortuin van het woonhuis van Jan Rutten.

KUKEROL

We hadden het over de oorsprong van de naam Kukerol. Ton van Dijk, een van de aanwezigen, meende gelezen te hebben dat Sjaak de Waal in zijn boek Brokmop daar een hoofdstuk aan gewijd heeft. Hij heeft het voor ons opgezocht.

Ik voeg het toe. Dankjewel Ton van Dijk.

Witte nog

40. Kukerol

Wie in het naoorlogse rustige Leende van halverwege de vorige eeuw opgroeide en er toen op de lagere school heeft gezeten, koestert zijn herinneringen aan Kukerol. De jeugd speelde in dat vrijwel televisieloze tijdperk ongestoord op straat en vermaakte zich met spelletjes bij burens, vrienden of vriendinnen thuis. Het uitgehaalde kattenkwaad beperkte zich tot onschuldige zaken. Zinloos geweld, drugs, overmatig drankgebruik en andere gevaren leken ver weg. De mensen lieten de achterdeur van hun huis nog openstaan. Ze zetten hun fiets niet op slot omdat die niet werd gestolen. Uit die tijd vooral dateren de herinneringen van Leendenaren aan het fenomeen Kukerol, de bijnaam van een man die in de Dorpstraat woonde, naast de jongensschool. Hij werd onophoudelijk door de Leendse jeugd gepest. Zijn lichtgeraaktheid en opvliegendheid lokten die pesterijen ook uit. Hij stond bekend als een opgewonden standje. Kukerol was in het dorp een begrip. Ieder die ooit met hem in aanraking is geweest, heeft wel zijn eigen verhaal.

Hij werd in Helmond geboren op 7 februari 1898 als Theodorus Josephus van Laarhoven en is in Leende overleden op 30 december 1989. Theo van Laarhoven, alias Kukerol, was het tiende kind van een moeder, die twee dagen na de bevalling van haar twaalfde kind stierf. Dat laatste kind was op 26 augustus 1900 levenloos ter wereld gekomen. Theo's vader was de Helmondse timmerman Martinus Hubertus van Laarhoven. Eenmaal weduwnaar geworden, hertrouwde hij in 1902. Hij overleed in 1921. Theo woonde daarna met een stiefbroer bij zijn stiefmoeder. Toen ook die stiefmoeder in 1928 was overleden, verhuisde hij in 1929, na een korte inwoning bij zijn ongetrouwde tante, naar Leende, de geboorteplaats van zijn grootvader, timmerman Petrus van Laarhoven (Leende, 1819 – Helmond, 1893). Daar trad Theodorus Josephus van Laarhoven op 13 juni 1935 in het huwelijk met Henrica Maria van Asten (Leende, 1900 – Eindhoven, 1980). Het huwelijk bleef kinderloos, maar het echtpaar adopteerde

Witte nog

een meisje. Theo van Laarhoven, alias Kukerol, was huisschilder-behanger van beroep. Hij had een winkel in verf en behang. Vóór zijn huwelijk was hij een actief turner. Zijn gymnastische vaardigheden demonstreerde hij bijvoorbeeld 's winters als het had gevoren. Leendenaren die er getuige van zijn geweest, vertelden dat hij dan sierlijke krullen en zelfs zijn naam in het ijs van een ven schaatste. Hij was niet al te groot van stuk en vroeg kalend. Vermoedelijk heeft de combinatie van karakter, uiterlijk en gedrag hem zijn bijnaam opgeleverd. Velen wisten niet beter dan dat hij echt Kukerol heette; ze kenden zijn werkelijke familienaam niet eens.

Wie de bewuste naam heeft bedacht en wanneer is niet meer precies na te gaan. Een speurtocht via een zoekmachine op het internet maakt aannemelijk dat Kukerol afkomstig is van Kukirol, een naam die de Duitse drogist Kurt Krisp (1893-1971) gaf aan zijn in 1919 gestichte fabriek in de buurt van de stad Maagdenburg. Daar werden producten voor voetverzorging gefabriceerd: eksterogenpleisters (Kukirol-Hühneraugenpflaster), talkpoeder tegen zweetvoeten (Kukirol-Streupuder) en voetbaden (Kukirol-Fussbad). Het bedrijf, dat in 1933 naar Berlijn verhuisde, was bekend door zijn opvallende advertenties. In die vooroorlogse 'commercials' trad meestal een typisch reclamemannetje op, een doktersfiguur met sik, snor, grote bril en nagenoeg kaal hoofd.

Allerlei personen zijn vroeger naar dit Kukirol-mannetje genoemd. Zo is via het internet een verhaal te vinden van een Duitser (Stud.-Dir. Franz Merz van de KSJ Amberg te Amberg) die begin jaren dertig van de vorige eeuw op een middelbare school les kreeg van leraren die het nationaal-socialisme zeer waren toegedaan. Een van hen, "ein nationalsozialistischer Scharfmacher", werd door zijn leerlingen "den Kukirol-Mann" genoemd, "weil er dieser kleinen Doktorfigur mit grosser Hornbrille und spärlichem Haarwuchs, dieser Reklamefigur für Hühneraugenpflaster, zum verwechseln ähnlich sah". In het tijdschrift *Ons Zeeland* werd in 1927 melding gemaakt van een zekere professor Drukker aan de Economische Hogeschool in Rotterdam, die zich zwaar beledigd voelde omdat men op zijn rijbewijs vlak onder zijn portret een Kukirol-advertentie had geplaatst. Volgens hem zou iedere autoriteit en douanebeambte hem zo voor Kurt Krisp aanzien.

Witte nog

de stichter van de Kukirol-fabriek. A. Wielemaker, de chef van een busstation in Wageningen, had de bijnaam Kukirol opgelopen in de periode dat hij als controleur in de bus dienst deed. Er reisde toen dagelijks een vrouw mee die tijdens de kaartjescontrole steevast over haar likdoorns begon. Hij adviseerde haar dan telkens een Kukirol-middel te gebruiken. Het hoofd van de in mei 1943 opgerichte Politieke Partij in Eindhoven, de N.S.B.-inspecteur P.A. Sanders, werd door het personeel al spoedig na zijn aantreden Kukirol genoemd. Ook in Baarn en in Culemborg is de bijnaam Kukirol voorgekomen, zoals blijkt uit onderzoek via het internet. In 1937 voegde Kurt Krisp aan zijn assortiment van de Kukirol-fabriek producten voor de verzorging van tanden en gebitten toe. Deze werden bekend met de merknaam *Kukident*. Het eerste deel van dit woord, *Kuki*, is afgeleid van de naam van de stichter van het bedrijf, *Kurt Krisp* (waarbij de letter 'r' in Krisp ten behoeve van een gemakkelijker uitspraak van het woord werd weggelaten). Het tweede deel, *dent*, is ontleend aan het Latijnse woord *dens, dentis* (tweede naamval) voor 'tand'. De Kukirol-fabriek bestaat niet meer en het merk *Kukident* behoort inmiddels tot de internationale Reckitt-Benckiser-groep, waarvan de Duitse tak met het hoofdkantoor is gevestigd in de stad Mannheim.

Ons gezin woonde niet ver bij het huis met de daarachter gelegen langgerekte tuin van Theo van Laarhoven vandaan, midden in het dorp. We kwamen hem dikwijls tegen. De confrontaties met Kukerol en zijn aangenomen dochter waren talrijk. Toen hij haar in de Julianastraat eens leerde fietsen, konden we het bijvoorbeeld niet laten om aan de bagagedrager te trekken zodra ze voor ons huis verscheen, zodat zijn dochter werd gedwongen om af te stappen. Kukerol, die op een afstand het schouwspel gadesloeg, ontstak in woede en rende ons na. Keer op keer herhaalde zich een soort kat-en-muis-spel. Als hij voorbijkwam groetten we hem opzettelijk en nadrukkelijk met zijn bijnaam. Het gebeurde dan wel dat hij ons achtervolgde tot in het ouderlijk huis toe en dat hij opgewonden zijn beklag deed bij onze ouders ("Hoe heet ik? Zeg dat nog eens, als je durft!"). In zijn bijzijn gaven zij ons dan quasi verontwaardigd een standje, aldus het spel meespelend, waarna de tevredengestelde Kukerol vertrok.

De helft van Kukerols huis bestond uit winkel, waar overigens nooit

Witte nog

een klant viel te bekennen. In de 'etalage' van zijn zaak lagen jarenlang onveranderlijk enkele opgetaste pakken *Baas-boven-Baas*-witkalk en rollen behang uitgestald. Kreeg hij van een klant ooit de opdracht om een ruit te vervangen, dan kostte hem dat meermalen een extra glasplaat voordat het karwei was geklaard. Het nemen van de maat, een benodigd stuk glas uit een groter geheel snijden, het vervoer, er mislukte dikwijls wat. Hij reed bijvoorbeeld met zijn fiets van huis naar de klant toe, met de nieuwe ruit achterop. Een kleine oneffenheid in de weg veroorzaakte dan barsten in het glas, zodat hij opnieuw moest beginnen. Zijn titel van meester-schilder maakte hij in onze ogen nooit waar. Later werd hij ook nog conciërge op de jongensschool, waar hij naast woonde. Kukerol kreeg het toen zwaar te verduren. De Leendse scholieren haalden het bloed onder zijn nagels vandaan, terwijl hij hand- en spandiensten verrichtte in en om het schoolgebouw. Hij kon helemaal niet met de jeugd omgaan of iets van de jeugd verdragen.

Gedenksteen op het graf van Th.J. van Laarhoven in Leende. Onderaan de tekst over turnvereniging 'Utile Dulci'.